

1. Salutacions

València, que és ta filla, en rebre ta mirada
Sa tradició recorda i enyora temps passats,
I en vore't, Verge Santa, com Reina coronada
En goig diu: -Tenim Mare, no estem deseparats!

Benvolguts germanes i germans: Estes paraules poc conegudes de l'himne de la Coronació expressen perfectament els sentiments que tenim de tots els qui, vinguts de molts pobles i ciutats, ens reunim cada any en esta plaça de la Mare de Déu per a la Missa d'infants, en la que revivim i recordem les nostres tradicions, que ens omplin d'orgull i manifestem amb goig que els valencians sabem que tenim Mare, que no estem deseparats. Per a mi i per a tots és un goig vore com cada any, plens d'alegria, quan naix el dia, tants valencians i valencianes veniu a alabar el nom de Santa Maria, la Mare de Déu, com hem cantat en el cant d'entrada.

Salude al Sr. bisbe de Sogorb-Castelló, als Srs. Bisbes auxiliars de la nostra diòcesi de València, així com als altres germans en l'episcopat que, nascuts en la nostra diòcesi, han exercit el seu ministeri en altres diòcesis, i que hui ens acompanyen en esta Eucaristia, als sacerdots, diaques, seminaristes i membres de la vida consagrada.

Salude respectuosament a les autoritats que ens acompanyeu en esta celebració i que representeu a tot el poble valencià: al Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i als membres del consell; a la molt honorable Sra. Presidenta de les corts valencianes; a la Excm. Sra. Alcaldessa de la ciutat i als regidors de l'ajuntament, al Sr. president de la Diputació, a les autoritats militars, judicials i acadèmiques.

Ens alegra la presencia de la fallera major infantil i de la seua cort d'honor. Al final de la celebració fareu una ofrena de flors a la Mare de Déu representant a totes les xiquetes i xiquets valencians. Que eixa ofrena siga una expressió de pur i ver amor.

Salude als membres de la Real Arxiconfraria de la Mare de Déu dels Desemparats, de la Cort d'honor, als seguidors, a l'escolania i a totes les associacions que es preocupeu amb el vostre treball de cada dia per a que la devoció a la Mare de Déu es difonga i siga cada vegada més forta, més autèntica i més profunda.

Germanes i germans que esteu presents en esta plaça que hui, més que qualsevol altre dia de l'any, es la plaça de la Mare de Déu o que seguiu la celebració d'esta Eucaristia pels mitjans de comunicació. Una salutació a tots els valencians de les quatre diòcesis de la nostra comunitat: València, Oriola-Alacant; Sogorb-Castelló y Tortosa. La Mare de Déu, que ens porta a tots en el cor, fa de nosaltres una mateixa família de la fe.

2. Tenim Mare. No estem desemparats!

En el Evangelio que se acaba de proclamar contemplamos a María al pie de la cruz. En ese momento está más unida que nunca a su Hijo, porque cuando un hijo sufre, nadie comparte el sufrimiento como su madre. El sufrimiento del hijo se convierte en sufrimiento de la Madre. Y del mismo modo que Cristo en la cruz hizo suyo el dolor de toda la humanidad, también María lleva a su corazón los gozos y las esperanzas, los sufrimientos y las angustias, las pobrezas que cada uno de nosotros llevamos en nuestro interior. En la cruz, el Señor quiso que su madre fuera también nuestra madre, una madre que ama a

los discípulos de su Hijo porque ve en ellos la imagen del mismo Cristo. Por eso venimos hoy aquí y por eso acudimos en muchos momentos de nuestra vida a esta basílica que es la casa de la Madre y el corazón espiritual de nuestra diócesis, porque necesitamos recibir el consuelo de su mirada amorosa. En esta celebración os invito a orar de modo especial por todos los enfermos y ancianos, por los que viven en soledad y por las familias que están pasando por momentos de dificultad, por todos aquellos que han pedido o, sin pedirlo, necesitan que nos acordemos de ellos ante la Virgen. Que la oración de todos y mirada de la Virgen sea para todos vosotros consuelo y esperanza.

La escena de María al pie de la cruz no nos habla únicamente de dolor, nos habla sobre todo de esperanza, porque, aunque mientras caminamos en este valle de lágrimas lo primero que vemos es el sufrimiento de la Virgen, lo más importante y lo que más nos admira de esta escena no debería ser eso, sino la grandeza de su fe y de su esperanza. Cada vez que la saludamos le decimos que Ella es “vida, dulzura y esperanza nuestra”. Su camino de fe no terminó en la cruz, sino en la pascua. Su confianza en Dios y su esperanza se vieron plenamente colmadas y su alegría llegó a plenitud.

Cuando le dirigimos nuestra mirada, cuando le abrimos el corazón lo hacemos para compartir con ella nuestras esperanzas y nuestros anhelos, como un hijo cuando se sincera con su madre. Y cuando nos dejamos mirar por Ella, descubrimos en esa mirada, llena de ternura y amor, es una invitación a la esperanza, una mirada que nos habla de la vida a la que todos estamos llamados. Cuando compartimos nuestras inquietudes con María es para que Ella nos infunda su fe y su esperanza en Dios.

3. Esperança de la humanitat

La primera lectura del llibre de l'Apocalipsi ens parla del cel nou i de la terra nova que la humanitat desitja i anhela, de la Ciutat Santa en la que seran eixugades les llàgrimes dels ulls, en la que no hi haurà mort, ni dol, ni plors, ni pena, perquè les coses d'abans hauran passat. En eixa humanitat nova Maria ocupa un lloc preeminent, com bé ho va expressar el gran pintor Palomino en la cúpula que tan bellament evoca el tapís que presideix la nostra celebració d'esta missa d'infants. Es més, podem dir que Ella és eixa nova humanitat en persona, la núvia adornada per al seu espòs, plena d'esplendor i bellesa.

En el fons, el desig de tota la humanitat és que el nostre món siga signe i anticipació del cel i de la terra nova que tots anhelem. Però cada dia veiem amb preocupació com això que tots desitgem sembla que s'allunya cada vegada més. Quants signes de mort! quantes víctimes innocents! Quantes guerres! Què poc és respectada la vida i la dignitat humana! Quina indiferència davant el sofriment dels pobres! Quants enfrontaments per defensar interessos que no es poden justificar! Quantes divisions en el nostre món! Massa vegades persones i pobles, per tal d'aconseguir els seus objectius obliden els principis morals i això és font d'injustícies i de guerres.

Quan veiem a Maria, que és el signe de que este cel i esta terra nova seran un dia realitat, encara que moltes vegades no ho veiem tant clar com ens agradaria, els cristians descobrim que el camí per al regne de Déu no és el que sovint les persones seguim per aconseguir els nostres desitjos. El camí és treballar per la pau amb la veritat de l'Evangeli, encara que això moltes vegades no

agrade, o sembla poc realista. Qualsevol altre no fa més que provocar més sofriments. Condemnar la guerra no es justificar cap injustícia, és proclamar que únicament la pau és el camí per arribar al cel i a la terra nous que tots anhelem. Els cristians no tenim altre camí com ens ho està ensenyant el papa Lleó, a qui ens sentim units en comunió profunda de fe i d'amor i a qui, des d'ací, vull manifestar l'adhesió de tots els cristians de les nostres diòcesis.

4. Que la vostra caritat no siga fingida

La devoción a la Mare de Déu dels Desemparats nace de la caridad y nos empuja a la caridad. Si esta devoción es auténtica, la caridad será verdadera. En el texto de la carta a los Romanos que se ha proclamado hemos escuchado una exhortación que a todos nos debería tocar en lo profundo de nuestro corazón: “que vuestra caridad no sea una farsa”. Una caridad que no sea sincera, o que sea fingida o simulada, una caridad que en el fondo sea egoísta, no es verdadera. La ficción es ajena a la caridad: esta tiene que ver con la verdad. El amor auténtico ve al otro con la mirada de la fe: lo contempla como un hermano en Cristo. Y, por ello, aborrece el mal y se adhiere al bien. Nace de una familiaridad con Dios y lleva a tratar al otro con cariño. El evangelio del amor solo se puede anunciar cuando se estima más al otro que a uno mismo.

Este amor se extiende a todos: a los miembros del Pueblo de Dios y a aquellos que necesitan de nuestra hospitalidad (“practicad la hospitalidad” –nos ha dicho san Pablo-). Para el cristiano, como para una madre, el criterio del amor no viene determinado por circunstancias externas, sino por la dignidad de toda persona y por sus

necesidades. Cuando miramos atrás y contemplamos cómo la historia de la devoción a la Mare de Déu ha sido una fuente que ha inspirado en tantos cristianos y cristianas esta caridad auténtica, que no distingue entre buenos y malos, entre próximos y extraños, entre los de aquí y los de fuera, entre los que piensan de un modo y los que piensan de otro modo, no podemos más que dar gracias a Dios. La prioridad de quien desea que su caridad no sea fingida es la vulnerabilidad de quien necesita ayuda. Cuando la caridad no se vive así, cuando no la vivimos con alegría y con el cariño de quien ama más a los demás que a sí mismo, no se vive cristianamente. Que la autenticidad de nuestra devoción a la Mare de Déu se manifieste en una caridad no fingida.

Per això, amb la mirada de la fe als qui viuen en el sofriment, a les víctimes de les guerres i a tots els desamparats del món, que és la mateixa mirada de Maria, hui li diem: “Mare de Déu dels Desamparats, vos que sou la reina excelsa del poble valencià, l’orgull de nostra terra i l’escut de nostra fe, l’únic emblema on resplendeix el bé, de qui depèn la glòria i de que depèn la vida, mira als teus fills que tant t’adoren i en tu s’emparen, puix el teu empar esperem tots els qui amb devoció t’implorem”. Amén.